

F. t. l. vedr. nordiske afgørelser om privatretlige krav m.v.

forskriften i § 9, hvorefter det skal dokumenteres, at de afgørelser, der ønskes fuldbyrret, er retskraftige og kan fuldbyrdes i *hjemlandet*. Tilbage for fogedrettens prøvelse bliver således alene, om afgørelsen kan fuldbyrdes her i landet i henhold til nærværende lovforslag eller andre love, samt om de øvrige almindelige betingelser for fuldbyrdelse er opfyldt. Fogedretten har derimod vedrørende den materielle rigtighed ikke nogen videre prøvelsesret overfor nordiske afgørelser, forlig og vedtagelser end overfor tilsvarende danske afgørelser, forlig og vedtagelser.

Til § 11.

Domskonventionen indeholder ingen regel om litispændens. Den danske retsplejelov omtaler heller ikke litispændensvirkningen hverken på det nationale eller internationale plan. Dette udelukker imidlertid ikke, at der antages at gælde en litispændensregel både efter domskonventionen og retsplejeloven. Da de øvrige nordiske lande ønsker en litispændensregel medtaget i denne lovgivning, og da en litispændensregel må antages at have større praktisk betydning på internationalt end på nationalt plan, foreslås reglen medtaget.

Litispændensreglen begrænses til retssager, der er anlagt i Finland, Island, Norge eller Sverige.

I dansk ret antages litispændensvirkningen at indtræde ved sagens anlæg, d.v.s. stævningens indlevering til retten til berømmelse.

Reglen gælder kun, hvis den pågældende afgørelse kan få bindende virkning, og der gives domstolene frit valg mellem at afvise eller udsætte den pågældende sag, indtil der er truffet retskraftig afgørelse i den udenlandske sag. Retten har på den anden side *pligt* til enten at afvise eller udsætte sagen.

Til § 12.

Baggrunden for forslaget til ændring af retsplejeloven er den i § 11 indeholdte regel om litispændens.

Ifølge retsplejelovens § 634 skal lovligheden af en foretagen arrest prøves af en domstol, medmindre skyldneren frafalder forfølgning af arresten. Arresthaveren er pligtig til inden en uge efter arresten at anlægge en „justifikationssag“. Sagen anlægges ved den ret, der er kompetent til at pådømme det krav, for hvilket arrest er gjort. Selv om der allerede er anlagt en sag om kravet (hovedsagen), skal der anlægges en selvstændig sag ved samme ret med påstand om anerkendelse af arrestens lovlighed (ar-

restsagen). Spørgsmålet om fordringens rigtighed afgøres under hovedsagen og ikke under den særlige arrestsag. Verserer ingen sag på forhånd, anlægges kun én sag, og under denne sag prøves både fordringens rigtighed og arrestens lovlighed.

Verserer der i udlandet sag mellem parterne om fordringen, og vil den udenlandske dom få bindende virkning her i landet, vil litispændensreglen i lovforslagets § 11 føre til, at en i Danmark senere rejst sag om fordringen mellem de samme parter afvises eller udsættes, indtil der er truffet en retskraftig afgørelse i den udenlandske sag.

Den foreslåede regel skal nu sikre, at en i henhold til retsplejelovens § 634, stk. 1, anlagt sag — når der verserer sag om arrestfordringen ved en udenlandsk domstol, hvis afgørelse kan få bindende virkning her i landet — alene *udsættes*, indtil den udenlandske, retskraftige afgørelse foreligger. Der er samtidig tale om en egentlig pligt for retten til at udsætte sagen, bortset fra spørgsmålet om lovligheden af arrestens foretagelse, der kan påkendes straks.

Under udarbejdelsen af forslaget har det været overvejet i den ovennævnte situation blot at pålægge arresthaveren at anlægge den særlige arrestsag ved den ret, hvor arresten er foretaget. Da det undertiden ikke på forhånd kan afgøres med sikkerhed, om en udenlandsk afgørelse vil få bindende virkning her i landet, har man fundet det rigtigst ikke at fravige reglen i retsplejelovens § 634, stk. 1. Der skal således *altid* anlægges sag til *påkendelse af arrestfordringen* og arrestens lovlighed uanset en eventuel verserende udenlandsk sag om arrestfordringen.

Til § 13.

Da loven så vidt muligt bør træde i kraft samtidig med de tilsvarende love i Finland, Island, Norge og Sverige, er det nødvendigt at bemyndige justitsministeren til at bestemme tidspunktet for lovens ikrafttræden. Anordning nr. 178 af 11. maj 1933 om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme afsagt i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige ophæves samtidig. Efter lovens vedtagelse vil Danmark indgå en konvention med de andre nordiske lande om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme, der ophæver domskonventionen.

Afgørelser, der er truffet, og forlig, der er indgået inden lovens ikrafttræden, anerkendes og fuldbyrdes stadig efter de hidtil gældende regler.